

har jeg ikke villet afskære det ærede Medlem fra en afsluttende Bemærkning derom, ligesom jeg ogsaa vil give den højtærede Minister Adgang til en saadan, hvis han ønsker det, men derefter vil dette Spørgsmaal ikke yderligere kunne berøres her ved Finanslovens Behandling. Jeg skal i Anledning af en Ytring af det ærede Medlem henvise til, at Ministrene ganske vist ere berettigede til under Forhandlingerne at forlange Ordet, saa ofte de ville, men der er i Forretningsordenen til denne Bestemmelse føjet: „idet de i øvrigt iagttage Forretningsordenen“. Ministrene ere altsaa paa alle andre Punkter ikke stillede som Undtagelser over for Forretningsordenen.

K. M. Klausen: Jeg skal derefter gaa over til at omtale den af os foreslaaede Anmærkning, der drejer sig om Visitationen ved Orlogsværftet. Da denne Sag var til Forhandling, oplyste den højtærede Minister, at alle vare Visitationspligt underkastede. Den højtærede Minister afbrød mig og sagde: Der var Visitationspligt for alle lige fra Chefen ned til den mindste Dreng. Jeg spurgte saa, om denne Visitationspligt blev overholdt. Hertil svarede Ministeren: Det kan jeg ikke svare paa. Det var et højst mærkeligt Svar. Den højtærede Minister har været Søofficer mindst i en Menneskealder, og han har beklædt Stillingen som Værftschef, han er gaaet ud og ind paa Orlogsværftet, men naar man spørger ham, om denne Visitationspligt bliver overholdt over for Officererne, siger han: Det kan jeg ikke svare paa. Det forekommer mig, at her ere to Ting mulige: Enten er den højtærede Ministers Hukommelse saa svækket, at han ikke kan huske, og saa er han jo undskyldt, eller han vil ikke ind paa Sagens virkelige Sammenhæng, og det synes jeg er mindre undskyldeligt. Vi have imidlertid faaet oplyst, at denne Visitationspligt iværksættes ikke over for Søofficererne, men kun over for Arbejderne. Jeg havde ønsket, at dette Visitationssystem helt blev afskaffet, og det er ogsaa det, som Folketinget har ønsket. Jeg har ikke fra nogen Side her i Tinget hørt, at man har holdt paa det. Den eneste, der holder paa det, er den højtærede Marineminister, som ikke vil bort derfra. Vi have modtaget en lang Skrivelse, hvori den ærede Minister giver en historisk Fremstilling af Visitationssystemet og tillige meddeler os de Resultater, der ere opnaaede. Det er kun Lapperier, rene

Bagateller, man har at henvise til. Saaledes oplyser Ministeren, at „en Skriver har begaaet Pengetyveri hos Marketenderen paa Orlogsværftet, to private Daglejere ere paagrebne i Tyveri af gammelt Jern, Metal og Sejldug, to værnepligtige have villet udbringe Sæbe fra Panserbatteriet „Lindormen“ ifølge en Underofficers Ordre, Dagvagten i Logisskibet har gjort Forsøg paa at føre Skibskost fra Borde, to private Arbejdere ere paagrebne i mindre Tyverier, og en privat Kusk har villet udbringe noget gammelt Jern og nogle Plankestumper“. Det er de store Resultater, som den højtærede Minister har at henvise til, og de gælde over for en Arbejdsstyrke paa mange hundrede Mand og gennem en lang Aarrække. Den højtærede Minister har ikke andet at henvise til for at opretholde dette Spioneringssystem end disse elendige Bagateller. Han burde derfor have indtaget et andet Standpunkt og afskaffet denne nedværdigende og ydmygende Visitation, der kun finder Sted ved Orlogsværftet. Jeg kalder det nedværdigende og ydmygende, at en Mand, der skal paa sit Arbejde og medbringer sin Mad og Drikke hjemmefra, ikke skal have Lov til at gaa ind paa sin Arbejdsplads uden først at vende Lommerne, saa at nogle Spioner kunne se, hvad der er i dem. Jeg kalder det ogsaa nedværdigende og ydmygende, at en Mand, naar han forlader sit Arbejde om Aftenen, igen skal være underkastet et Spioneringssystem og lade sig undersøge. Hvorfor ikke gaa frem paa samme Maade, som man gør paa andre Arbejdspladser, f. Eks. ude paa Jernbanernes Værksteder, hvor man viser Tillid til Arbejderne og ikke underkaster dem en saadan Behandling? Hvis nu imidlertid den højtærede Minister fremdeles vil beholde dette Visitationssystem, forekommer det mig, at det bør iværksættes uden Personsanseelse over for alle, saa bør vore Officerer ogsaa være Genstand for Visitation. Kan en Officer bevæge sig ud og ind, som han vil, kan han jo have $\frac{1}{2}$ Flaske Brændevin eller maaske 3—4 Bajere i Lommerne, naar han kommer ind, og han kan forlade Orlogsværftet med Papirruller under Armen. Denne Visitation bliver saa meget mere ydmygende, saa meget mere nedværdigende derved, at det kun er en vis Klasse af Orlogsværftets Folk, nemlig Arbejderne, som man kaster sig over, som man mistænker, medens de andre gaa fri. Jeg vil haabe, at vi snart maa faa en anden Ordning paa dette Forhold, men jeg vil i alt Fald fore-